

ми предписва да се яви къмъ него въ 9 часа сутрѣнта за да отидемъ заедно къмъ Князя Н. М. Лейхтенберски, оставенъ въ Стара Загора за Началникъ на прѣдния отрядъ. Въ назначения часъ се явявамъ на генералъ Столѣтова: отъ приказитѣ му узнахъ, че генералъ Гурко отишелъ въ главната квартира, за да получи разрешение за нѣкое ново рѣшително движение. А мене Столѣтовъ прѣдложи да вземъ на себе си обязанността комендантинъ въ града: „Тукъ страшна безрѣдица, членовѣтъ отъ градския съвѣтъ се каратъ помежду си, а комендантинъ трѣбва по нѣкой дѣла да има рѣшающъ гласъ!“ Азъ се съгласихъ, въ само съ това условие, щото, вслучай че отряда трѣгне напредъ, мене да ме не оставятъ отзади си, както напимѣръ майора Попова, а да ме замѣстятъ съ друго.

Герцогитѣ Николай и Евгений заематъ най-хубавия въ града домъ не далечъ отъ площта. Както князовѣтъ, тѣй и свитата живѣятъ въ втория етажъ. Когато ний додохме, чая имъ бѣше още на масата, Генералъ Столѣтовъ ме препорѣча на Н. Максимилиановича.

Азъ повторихъ на Князя същото, което казахъ и на началника на опълчението: Въ случай на бой съ неприятеля просѣ Ваше Височество да ме смѣните!“ Негово Височество се съгласи. При него, въ качество на офицери отъ генералния щабъ, състоятъ подполковникъ Сухотинъ, който изглежда съвършено като философъ и пуши съ дълъгъ чубукъ, и подполковникъ Фрезе, съ открито лице и жива бистра рѣчь. Тукъ прѣдъ стола двама ординарци гвардейци.

Бато простояхме четвъртъ часъ, отидохме въ конака, дѣто азъ и трѣбваше незабавно да наченъ да си изпълнявамъ новитѣ обязанности. Обаче, както самата длѣжност, тѣй и обязанноститѣ — импровизирани. Генералъ Столѣтовъ ме запозна съ членовѣтъ на градския съвѣтъ.

Прѣдседателъ нѣкой си г-нь Славейковъ, извѣстенъ на България като народенъ писателъ; Славейковъ, макаръ вече поостарелъ, въ още хубавецъ мжжъ съ бистри стремителни очи и бѣли кждрави коси, произведе ми чрезвычайно добро впечатление. Единъ отъ членовѣтъ — градския докторъ,